

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 11^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ρατσισμός και Άτομα με Σύνδρομο Down.

(ΑΣΧΗΜΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΓΙΑ ΠΟΙΗΣΗ)

Τ. 132 21-03-2017 Π. Ημέρα Ποίησης

Κόντεψε έξι η ώρα το απόγευμα για να “πάρουμε είδηση” ότι η 21^η Μαρτίου δεν είναι αφιερωμένη μόνο στα υπέρ της Ποίησης και στα αντί του ρατσισμού, αλλά (από το 2006) και στην αλληλεγγύη με τα άτομα με σύνδρομο Ντάουν. Έπρεπε να “πέσει το μάτι μας” σε μια σχετική διαδικτυακή ανάρτηση του φίλου Γιώργου Τσιάκαλου (Καθηγητή Παιδαγωγικής στο Πανεπιστήμιο) για να το θυμηθούμε. Ουδέν κακό αμιγές καλού. Διότι η ανάρτηση είναι – ως συνήθως – εξαιρετική, μεστή περιεχομένου και εστιασμένη στην ουσία. Για φαντάσου – έχουμε να λέμε τώρα εκ του ασφαλούς – να είχαμε καταπαστεί με το τρίτο επετειακό της Ημέρας βιαστικά και συμβατικά, πριν να την διαβάσουμε; Πιθανότατα θα την προσπερνάγαμε ωσάν να μην την έχουμε διαβάσει αποδοκιμάζοντας παράλληλα τον εαυτό μας για τη βιασύνη του. Τυχεροί είμαστε τώρα που το ξανασκεφτόμαστε. Διπλά τυχεροί αν συνυπολογίσουμε τις ωραιότερες φωτογραφίες που επέλεξε ο συγγραφέας για να συνοδεύσει το κείμενό του. Ως εδώ οι ενοχικές απολογίες και τα απαραίτητα συνοδευτικά τους άλλοθι, το κείμενο έχει ως εξής:

Ρατσισμός και άτομα με σύνδρομο Down

Η 21η Μαρτίου ορίστηκε ως Παγκόσμια Ημέρα Κατά του Ρατσισμού. Πολλές θα είναι και φέτος οι εκδηλώσεις με τις οποίες εκατομμύρια απλοί πολίτες σε ολόκληρο τον κόσμο θα διαδηλώσουν την απέχθεια και την αντίθεσή τους απέναντι σε ένα φαινόμενο που εξαναγκάζει ανθρώπους σε υποτελή διαβίωση και ταυτόχρονα υπονομεύει τη δημοκρατία. Όμως, όπως κάθε χρόνο, πιο δυνατή θα ακουστεί και πάλι από τα ΜΜΕ η φωνή των δυνατών και των κυρίαρχων, που κι αυτοί θα σπληλιτεύουν το ρατσισμό, αλλά, ως σύγχρονοι Φαρισαίοι, θα τον βλέπουν μόνο στους άλλους – ποτέ στον εαυτό τους. Αλλά ο ρατσισμός είναι αποτέλεσμα της πολιτικής των ισχυρών του κόσμου, ακόμη και όταν η πολιτική τους αυτή χαρακτηρίζεται «απλώς» από παραλείψεις όσων θα έπρεπε και θα μπορούσαν να γίνουν αλλά δεν έγιναν, επειδή αφορούσαν τους πιο αδύναμους και ανίσχυρους της κοινωνίας.

Στις σκέψεις αυτές οδηγείται κανείς συνειρμικά όταν αναλογιστεί ότι η 21η Μαρτίου ορίστηκε να είναι, επίσης, Ημέρα Αλληλεγγύης με τα Άτομα με Σύνδρομο Down. Φυσικά, πολλοί θεωρούν ότι πρόκειται για τυχαίο γεγονός, σύμπτωση, σαν αυτές του παράλληλου εορτασμού αγίων που δεν είχαν καμιά σχέση μεταξύ τους. Όμως δεν είναι έτσι.

Οι άνθρωποι με σύνδρομο Down ήταν οι πρώτοι –πριν από τους Εβραίους, τους κομμουνιστές, τους σοσιαλδημοκράτες, τους αξιωματικούς του κόκκινου στρατού, τους αντιφασίστες χριστιανούς, τους Ρομά, τους ομοφυλόφιλους- που βίωσαν το ρατσισμό των εθνικοσοσιαλιστών του Χίτλερ, και οδηγήθηκαν μαζικά σε μαρτυρικό θάνατο. Πριν ακόμη κατασκευαστούν οι τεχνικά άρτια εξοπλισμένοι θάλαμοι αερίων του Άουσβιτς, χιλιάδες άνθρωποι με σύνδρομο Down βρήκαν φριχτό θάνατο σε σφραγισμένα φορητά αυτοκίνητα, όπου με σωλήνες διοχετεύονταν τα καυσαέρια της αναμμένης μηχανής. Ήταν οι πρώτοι για τους οποίους οι εθνικοσοσιαλιστές επινόησαν την έννοια «ζωή χωρίς καμιά αξία». Κι εφόρμισαν την απειλή τους, που ορισμένοι ανόητοι ή ιδιοτελείς την προσελάμβαναν ως «επαγγελία», να απαλλάξουν την κοινωνία από κάθε «περιττό κοινωνικό βάρος».

Αναγκαία είναι η υπενθύμιση ότι η φυσική εξόντωση των ανθρώπων με σύνδρομο Down - και όλων των αναπήρων- στη ναζιστική περίοδο παρουσιάστηκε ως «υπηρεσία»:

Προς την κοινωνία – που θεωρούνταν ότι εξαιτίας μιας ξεπερασμένης ηθικής αναλάμβανε το «δυσβάστακτο» οικονομικό κόστος της διατήρησης στη ζωή αυτών των ατόμων.

Προς την οικογένεια – που θεωρούνταν ότι εξαιτίας της ίδιας ηθικής υποχρεωνόταν να διάγει μια ζωή περιορισμών και δυστυχίας φροντίζοντας το «ανάξιο για ζωή άτομο».

Προς το ίδιο το άτομο – που θεωρούνταν ότι από τη φύση του δεν μπορούσε παρά να είναι δυστυχισμένο.

Στην απολογία του στο διεθνές δικαστήριο εγκλημάτων πολέμου της Νυρεμβέργης ο Καρλ Μπραντ, ένας από τους υπευθύνους των προγραμμάτων «ευθανασίας» δήλωσε: «Δεν νιώθω να με βαρβαίνει

τίποτε. Οι πράξεις μου ήταν αποτέλεσμα απολύτως ανθρώπινων συναισθημάτων και ποτέ δεν είχα άλλη πρόθεση από το να βοηθήσω ώστε να περιοριστεί γι’ αυτά τα κακόμοιρα πλάσματα η γεμάτη βάσανα ύπαρξή τους».

Ο Καρλ Μπραντ καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε δια απαγχονισμού. Όμως η οπτική του αναμφίβολα επέζησε και εμφανίζεται στον τρόπο με τον οποίο συχνά αξιολογούνται οι συμπολίτες μας με σύνδρομο Down.

Ο Ισπανός Πάμπλο Πινέδα που ολοκλήρωσε προ διετίας τις σπουδές του είναι “ο πρώτος Ευρωπαίος δάσκαλος με σύνδρομο Down”. Ο Πάμπλο Πινέδα επέδειξε αυτό που οι παιδαγωγοί γνωρίζουμε εδώ και πολλές δεκαετίες: τα παιδιά με σύνδρομο Down μπορούν να μορφωθούν, αλλά παραμένουν ανεκπαιδευτα και εξαρτημένα από τους άλλους επειδή η κοινωνία τα αντιμετωπίζει ως ανίκανα για μόρφωση και αυτόνομη ζωή. Έτσι, το αποτέλεσμα της συμπεριφοράς των ισχυρών απέναντι σε μια ομάδα ανθρώπων παρουσιάζεται ως αιτία της δυστυχίας της. Με αυτό ως «αυτονόγητη αλήθεια», η ομάδα που ζει σε υποτέλεια εξαιτίας του ρατσισμού των ισχυρών αντιμετωπίζεται, στην καλύτερη περίπτωση, με φιλανθρωπία –και σε βάρβαρες εποχές με εξόντωση.

**War Against the Disabled:
Action T4**

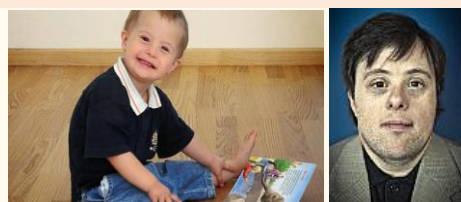
Dr. Karl Brandt: Tried and Executed at Nuremberg for criminal experiments on human beings as a part of Action T4

SS officer Philipp Bouhler headed Action T4 to euthanize the disabled. When captured by the American military, he and his wife committed suicide before he could be tried.

Την Παγκόσμια Ημέρα κατά του Ρατσισμού θ’ ακουστούν πολλές εκκλήσεις, άλλες ειλικρινείς και άλλες από συνήθεια και ρουτίνα. Εμείς, όμως, ως κρατήσαμε στο νου μας τη σχέση της με την Ημέρα Αλληλεγγύης με τα Άτομα με Σύνδρομο Down. Η καλύτερη υπόσχεση που μπορούμε να δώσουμε αυτή την ημέρα είναι ότι θα εντείνουμε τις προσπάθειές μας για τη δημιουργία του δημοκρατικού και ανθρώπινου σχολείου, που θα κάνει τους Πάμπλο Πινέδα αυτού του κόσμου αυτονόγητη κατάσταση και θα αφαιρεί έτσι ένα μεγάλο κομμάτι από το υπόβαθρο του ρατσισμού.

Τότε, θα μπορούμε να γιορτάζουμε από κοινού την τρίτη διάσταση της σημερινής ημέρας: την Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης. Μέχρι τότε, ακόμη και όταν το πρωί ακούμε στο ραδιόφωνο και απολαμβάνουμε ποιήματα, θα τριγυρνούν συνειρμικά στο μυαλό μας οι στίχοι του Μπέρτολτ Μπρεχτ «άσχημοι καιροί για ποίηση».

Πηγή: http://egomoccy.blogspot.gr/2015/03/blog-post_21.html Σάββατο, 21 Μαρτίου 2015: «Περί ρατσισμού, ανθρώπων με σύνδρομο Ντάουν και δημοκρατικού σχολείου: Για να “πάρουμε είδηση”, επιτέλους, τι πράγματι πρέπει να σημαίνει αντί-ρατσιστικός αγώνας».

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ, ΜΕ ΜΑΘΗΣΙΑΚΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ, ΠΟΥ ΚΑΠΟΤΕ, ΕΝΩΠΙΟΝ ΜΑΣ & ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΗ ΕΥΘΥΓΙΑ, ΣΧΟΛΙΑΣΕ ΑΥΤΟΒΟΥΛΩΣ ΤΗΝ «ΤΑΜΠΕΛΑ» ΤΗΣ: Ο/Η ΔΑΣΚΑΛΟΣ/Α ΜΟΥ ΜΕ ΛΕΕΙ «ΑΝΙΚΑΝΗ»... (Κ. ΠΕΡΒΑΝΑΣ / ΤΜΗΜΑ ΕΝΤΑΞΗΣ)